

Als predikant van de Nederlandse kerk in Londen hoort Bertjan van de Lagemaat de wanhoop en het verdriet van mensen nu een harde brexit steeds dichterbij lijkt te komen.

Standplaats

Bertjan van de Lagemaat

Het zijn spannende weken in het Verenigd Koninkrijk. Afgelopen week werd het nieuws bepaald door het feit dat de verdeelde oppositiepartijen in het geheim bijeenkwamen voor overleg. Zij willen deze week alles uit de kast halen om een *no-deal* brexit te voorkomen.

Als tegenzet besloot Boris Johnson, de minister-president, zijn leider in het Lagerhuis, Jacob Reese-Mogg, naar Schotland te sturen, waar de koningin van haar vakantie geniet. Hij dwong haar min of meer om het al geplande reces in september te verlengen, waardoor er weinig tijd overblijft voor het parlement om alternatieven voor een *no-deal* brexit aan te dragen. Een stap die eerder door verschillende ministers uit het kabinet als ondemocratisch was betiteld, maar nu past de regering deze truc toch toe.

Is het een meesterzet van de topadviseur van de regering, Dominic Cummings, of is het vuil spel, zoals de oppositie en verschillende verontruste Conservatieve parlementsleden het omschrijven?

Politieke Matadorenstrijd

Het is duidelijk: het machtsspel rond brexit bevindt zich in de eindfase en wellicht dat we aan het eind van deze week weten of een van de partijen schaakmat is komen te staan.

Een spannende strijd is het. Wie komt er als winnaar uit deze politieke matadorenstrijd? In al dat politieke geweld zou je bijna vergeten dat

het hier niet gaat om een spannend spel, maar om het leven van echte mensen, mensen die wij tegenkomen in de Nederlandse kerk.

Het zijn mensen die zich grote zorgen maken. De persoonlijke verhalen van die gewone mensen raken me steeds weer. Zondag kwam een gemeentelid na de dienst naar me toe. 'Dank je wel voor je mooie preek', zei ze. 'Dat had ik zo nodig op dit moment. Het land lijkt wel gek geworden, ik kan er niet van slapen en dacht vanmorgen; ik moet naar de kerk, even Nederlands horen en met anderen praten. Ik moest even weg uit de gekte.'

Sommige gemeenteleden reageren onverschillig en afwachtend, maar voor anderen zijn de onzekerheid en onrust zo groot dat ze verschillende keren per week bij de kerk langskomen of bellen. De kerk is voor hen een plek om hun verhaal kwijt te kunnen, gerustgesteld te worden of uit te huilen.

Daarnaast komen veel mensen langs voor hulp bij het aanvragen van hun *settled status* en ook dan horen we veel verhalen. Veel mensen vinden het verdrietig en pijnlijk om na zoveel jaren in het Verenigd Koninkrijk nu een status te moeten aanvragen, alsof ze al die tijd dat ze er hebben gewoond en hebben bijgedragen aan de Britse samenleving min of meer illegaal zijn geweest.

Ik hoor de verhalen over het vrijwilligerswerk op de school van de kinderen, over de inzet voor de plaatselijke kerk in het dorp. Over de vele vrienden die ze hebben gemaakt en hoe thuis ze zich altijd hebben gevoeld tussen de Engelsen. Maar dat alles is doerderd en gaan schuiv

In Londen gingen zaterdag weer massaal mensen de straat op. Net als Bertjan van de Lagemaat en zijn zoon.

Foto: EPA

'Het land lijkt wel gek geworden, ik kan er niet van slapen'

nog wel welkom? En hoe wordt er nu naar mij gekeken?

Sommige mensen die ik spreek, vinden het ronduit vernederend een status te moeten aanvragen. Zeker wanneer er in het proces allerlei aanvullende vragen worden gesteld en bewijzen moeten worden gele-

ren hun *settled status* binnen de kortste keren goedgekeurd krijgen, terwijl jij eindeloos moet corresponderen en wachten op een positief antwoord. En dat alleen omdat je met je man bent meegekomen, nooit zelf in Engeland een betaalde baan hebt gehad en het pensioen van Shell of Unilever uit Nederland ontvangt.

Er zijn er ook die weigeren hun *settled status* aan te vragen ook al is dat misschien onverstandig. En ik kan het me nog voorstellen ook. Als je als kind in oorlogstijd hebt moeten vluchten of wanneer je als jongere uit Indonesië bent teruggekeerd met je familie na een Japanse bezetting en een onafhankelijkheidsoorlog, dan ligt het aanvragen van een *settled status* erg gevoelig.

Roos

Groot-Brittannië met een glimlach op zijn gezicht hoor zeggen dat het onzin is dat Europese burgers zich zorgen maken en dat dat volstrekt onnodig is, maakt het mij boos. 'Het Britse volk heeft gekozen en ik voer de wil van het volk uit', gaat Johnson verder.

Maar ik vraag me af of hij echt bezig is met de mensen, die door zijn overtuiging om koste wat kost op 31 oktober de Europese Unie te verlaten, worden geraakt. Daarom stond ik zaterdag samen met mijn zoon tussen de demonstranten bij Downing Street 10. Ik stond er om een stem te geven aan al die mensen die ik tegenkom bij de Nederlandse Kerk. 'We are the people too' riep ik uit volle borst mee.

Bertjan van de Lagemaat is predikant in de Nederlandse Kerk in Londen. Reacties: ds.vdlagemaat@gmail.com